

Teine menetlusosaline: Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Amet (EUIPO)

Apellandi nõuded

- tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 9. novembri 2016. aasta otsus kohtuasjas T-579/14 osas, millega jäeti rahuldamata apellandi hagi;
- rahuldada Euroopa Liidu Üldkohtus esitatud nõuded apellandi hagi nimetatud kaupade osas;
- mõista menetluskulud, kaasa arvatud Euroopa Liidu Kohtu ja apellatsioonikoja menetluse kulud välja EUIPO-lt.

Väited ja peamised argumendid

1. Apellant nõuab Üldkohtu 9. novembri 2016. aasta otsuse kohtuasjas T-579/14, mis käsitleb rahvusvahelist registreeringut nr 1132742, tühistamist osas, millega jäeti rahuldamata apellandi hagi, ja Üldkohtus esitatud nõuete rahuldamist apellandi hagi nimetatud kaupade osas.
2. Apellant väidab kõigepealt, et Üldkohus rikkus Euroopa Liidu kaubamärgimääruse ⁽¹⁾ artikli 7 lõike 1 punkti b sellega, et kohaldas väärtalt vaidlusaluse ruumilise kaubamärgi rahvusvahelise registreeringu suhtes kehtivaid põhimõtteid. Lisaks toob apellant esile, et Üldkohus ei lähtunud rahvusvahelise registreeringu hindamisel ruumilise kaubamärgi suhtes kehtivatest põhimõtetest ega lähtunud asjaomase sektori standarditest ja tavadest ning lõpuks väidab apellant, et Üldkohus kohaldas rahvusvahelise registreeringu tervikmulje hindamisel rangemaid kriteeriume kui on sätestatud kaubamärgimääruse artikli 7 lõike 1 punktis b.
3. Lisaks väidab apellant, et esimeses kohtuastmes tehtud otsus on vastuoluline, kuna selles tuvastati, et tähise eristusvõime tuleb määratleda lähtudes sellest tähisest endast, kuid hindamisel võeti siiski arvesse kasutamise seotud küsimused ja seoses küsimusega, kas tähist saab üheaegselt kasutada kahemõttmeliselt ja ruumiliselt viidati ühele Üldkohtu varasemale otsusele.
4. Veel väidab apellant, et moonutatud on faktilisi asjaolusid, kuna kohtuotsuses sedastatakse, et EUIPO ei ole kohustatud tõendama, et rahvusvaheline registreering ei erine asjaomaste kaupade puhul kohaldatavast asjaomase sektori üldisest praktikast, mida tõenäoliselt teab igaüks.

⁽¹⁾ Nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrus (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta (ELT L 78, lk 1).

Apcoa Parking Holdings GmbH-i 23. jaanuaril 2017 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (seitsmes koda) 8. novembri 2016. aasta määruse peale liidetud kohtuasjades T-268/15 ja T-272/15: Apcoa Parking Holdings GmbH versus EUIPO

(Kohtuasi C-32/17)

(2017/C 151/21)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Apellant: Apcoa Parking Holdings GmbH (esindaja: advokaat A. Lohmann)

Teine menetlusosaline: Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Amet (EUIPO)

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

1. tühistada Üldkohtu (seitsmes koda) 8. novembri 2016. aasta määrus liidetud kohtuasjades T-268/15 ja T-272/15.
2. tühistada Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Ameti (varem OHIM) neljanda apellatsioonikoja 25. märtsi 2015. aasta otsused (asjad R 2062/2014-4 ja R 2063/2014-4).
3. mõista kohtukulud välja EUIPO-lt.

Väited ja peamised argumendid

Apellant väidab, et kohtumääruse tegemisel on rikutud menetlusnormi (apellatsioonkaebuse esimene väide). See on vastuolus liidu õigusega. Üldkohus ei võtnud arvesse olulisi faktilisi asjaolusid (apellatsioonkaebuse teine väide). Üldkohus moonutas faktilisi asjaolusid (apellatsioonkaebuse kolmas väide). Kohtumäärus on vastuolus ELi kaubamärgi ühtsuse põhimõttega (apellatsioonkaebuse neljas väide).

Apellatsioonkaebuse esimene väide: Üldkohus lahendas asja ilma kohtuistungita. Samas oli apellant sõnaselgelt taotlenud kohtuistungi korraldamist.

Kohtuistungit ei oleks tohtinud korraldamata jätta, kuna hagi ei olnud ilmselgelt vastuvõetamatu ega õiguslikult põhjendamatu. Seetõttu on kohtumääruse tegemisel rikutud menetlusnormi.

Apellatsioonkaebuse teine väide: Üldkohus rikkus kohtumääruse tegemisel liidu õigust. Vastupidi Üldkohtu seisukohale ei esine vastandatud kaubamärkide puhul absoluutseid keeldumispõhjuseid määruse 207/2009⁽¹⁾ artikli 7 lõike 1 punkti c tähenduses. Vastandatud kaubamärkide puhul ei ole tegemist kirjeldavate tähistega.

Üldkohus ei võtnud arvesse asjassepuutuvaid faktilisi asjaolusid. Ta lähtus sellest, et asjaomase avalikkuse jaoks Ühendkuningriigis tähendab ingliskeelne mõiste „Parkway“ raudteejaama parklat. Seejuures jättis Üldkohus tähelepanuta, et Ühendkuningriigi kaubamärgiamet oli seda küsimust juba istungil otseselt arutanud ja pärast põhjalikku uurimist lükanud tagasi väite, et see tähis on kirjeldav. Kui seda mõistet kasutatakse eraldi, viisil nagu see esineb kõnealuses kaubamärgis, ei ole sellel sellist tähendust nagu sellele andis Üldkohus. Identsete kaubamärkide, mis sisaldavad sõna „Parkway“, rahvusvahelist kaitset on laiendatud mitmes liikmeriigis (mh Iirimaal) ja need on saanud kaitse siseriiklike registreeringutena Ühendkuningriigis.

Üldkohus ei võtnud kõike seda arvesse ja viitas üksnes üldiselt, et ta ei ole seotud liikmesriikide otsustega. Selles osas jättis ta tähelepanuta, et asjaolu, et ta ei ole nendega seotud, ei võta talt kohustust vähemalt uurida ja hinnata kõiki asjaomaseid faktilisi asjaolusid. Identsete kaubamärkide siseriiklikud registreeringud liikmesriikides, mille keelepiirkonnast vaidlusalune tähis pärineb, kujutavad endast igal juhul asjakohaseid faktilisi asjaolusid. Nende täielik eiramine kujutab endast õigusnormi rikkumist.

Apellatsioonkaebuse kolmas väide: Üldkohus tugines mõiste „Parkway“ tähenduse osas kahele allikale sõnastikes. Samas esitas ta need ebatäielikult ja vääralt. Üldkohus jättis tähelepanuta, et need allikad ei esita eraldi võetuna mõiste „Parkway“ üldist tähendust nii, nagu Üldkohus sellele oma otsuses tugines. Ka see on selgelt esile toodud Ühendkuningriigi kaubamärgiameti otsuses, milles üksikasjalikult käsitleti kõnealuse kaubamärgi kaitstavust. Samuti käsitleti selles otsuses kõnealuseid allikaid. Nimetatud kaubamärgiamet järeldas, et asjaomase mõiste tähendus, mis on esitatud neis sõnastikes, ei takista kõnealuse kaubamärgi kaitsemist. Kui Üldkohus oleks neid allikaid õigesti hinnanud, siis oleks ta jõudnud samale seisukohale. Asjaolude moonutamine kujutab endast samuti õigusnormi rikkumist.

Apellatsioonkaebuse neljas väide: Kohtumäärus rikub ELi kaubamärgi ühtsuse põhimõtet. Kuigi üheski liikmesriigis ei esine absoluutseid keeldumispõhjuseid, keeldus Üldkohus apellandile andmast ELi kaubamärgi ühtset kaitset.

⁽¹⁾ Nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrus (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta (ELT L 78, lk 1).